

« Εις ενότητα πάντας εκάλεσεν ».
Γράφει ο Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος - θεολόγος.

Παράκληση και επιταγή του Κυρίου μας αποτελεί η ενότητα στην Εκκλησία. Πράγματι ο Χριστός, ο Οποίος γεννήθηκε ως «επί γης ειρήνη» και διατήρησε σ' όλη την διάρκεια της επί γης παρουσίας Του την ειρήνη και την ενότητα με όλους όσους παρέμειναν συνδεδεμένοι μαζί Του, εν όψει της ολοκλήρωσής του έργου Του μεριμνά για την συνέχεια αυτού του θείου δώρου, της ενότητας, όχι μόνον ανάμεσα στους μαθητές Του αλλά και σε όλους τους πιστούς: «Ου περί τούτων δε ερωτώ (παρακαλώ) μόνον, αλλά και περί των πιστευόντων διά του λόγου αυτών εις εμέ, ίνα πάντες εν ώσι, καθώς συ, πάτερ, εν εμοί καγώ εν σοι» (Ιωάν, ιζ' 21).

Η τελεία αυτή συν-φωνία Πατρός-Υιού αποτελεί την βάση και το θεμέλιο για την ολοκληρωμένη ενότητα των πιστών εν Χριστώ αδελφών («ίνα ώσι τετελειωμένοι εις εν, καθώς ημείς εν εσμέν», ο.π. 23), η οποία με την σειρά της είναι η αναγκαία προϋπόθεση, για να γνωρίση και να πιστεύση στον Θεό ο κόσμος ο εν τω πονηρώ κείμενος (ο.π.). Από εμάς που γνωρίσαμε το φως το αληθινό και πιστεύσαμε σ' Αυτό εξαρτάται εάν θα κατευθυνθούν προς το φως και επομένως θα σωθούν και οι άλλοι άνθρωποι που ζούν στο σκότος και στην σκιά του θανάτου.

Πάντως ο Χριστός μας, έμπλεως αγάπης, διατυπώνει προς τον Πατέρα Του την ύστατη επιθυμία Του, ολίγον προ του Πάθους: «θέλω όπου

ειμί εγώ κακείνοι ώσι μετ' εμού, ίνα θεωρώσι την δόξαν την εμήν, ην δεδωκάς μοι» (στ. 24). Πράγματι ο Πατήρ εισήκουσε την επιθυμία του Υιού Του. Πως θα μπορούσε άλλωστε να του χαλάση χατήρι, εφ' όσον και ο Υιός, όσο ζούσε, υπήκουσε με συνέπεια στο θέλημά Του, επισφραγίζοντας μάλιστα την ενότητά Των με την τελεία υπακοή Του μέχρι θανάτου!

Χαρακτηριστικό δείγμα της ενότητός των αποτελεί και το γεγονός ότι κατά την Ανάληψη του Υιού στους ουρανούς συνανυψώνεται στο πρόσωπο του Χριστού και η πεσμένη ανθρώπινη εικόνα, την οποία ο Υιός συγκαθίζει στα δεξιά του Πατρός. Ο άνθρωπος μάλιστα δεν εγκαταλείπεται μόνος αλλά σύμφωνα με την παράκληση και την επαγγελία του Υιού ο Θεός Πατήρ αποστέλλει τον άλλο Παράκλητο, το Πνεύμα το Άγιο, για να συνεχίση το έργο του Υιού στον κόσμο, προ πάντων όμως για να μεριμνήση, όπως και τα άλλα δύο πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, για την θεόδοτη ενότητα.

Να γιατί στο Κοντάκιο της εορτής του Αγίου Πνεύματος ψάλλει ο υμνωδός: «ότε του πυρός τας γλώσσας διένειμεν (ο Θεός), εις ενότητα πάντας εκάλεσε», διότι εν Αγίω Πνεύματι καλούμαστε όλοι σε ενότητα με τον εν Τριάδι Θεό και μεταξύ μας. Το Άγιο Πνεύμα μάλιστα κατέρχεται ως πυρ που καθαίρει πρώτα από την αμαρτία και στην συνέχεια φωτίζει και αγιάζει τον πιστό, ώστε να επιθυμεί την ενότητα με τον Θεό και συν Θεώ με τους άλλους ανθρώπους.

Εάν θέλωμε επομένως να ελέγξωμε κατά πόσον είμαστε πλήρεις Αγίου Πνεύματος και εμφορούμενοι από τις δωρεές Του, ας αναρωτηθούμε εάν έχωμε εξαγιαστή από τις χάρες Του, ώστε να περιπατούμε ως τέκνα φωτός. Εάν πράγματι είμαστε καρποί του Αγίου Πνεύματος, ειρηνικοί, πράοι, αγαθοποιοί, τότε θα σπεύδωμε να τηρούμε και την ενότητα του Πνεύματος διά του συνδέσμου της ειρήνης (Εφεσ., δ' 4).

Την ενότητα αυτήν του Πνεύματος διετήρησαν πάντοτε με επιμέλεια όλοι οι πιστοί της Εκκλησίας, μάλιστα δε οι πάνσοφοι Πατέρες, προκειμένου να πάρουν τις σωστές αποφάσεις στις συνόδους για τα ζητήματα της πίστεως δεν στηρίζονταν αποκλειστικά στις γνώσεις των αλλά ζητούσαν πρωτίστως και «συμφώνως» τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος: «Έδοξε τω Αγίω Πνεύματι και ημίν».

Εν τέλει, για να διακρίνη κάποιος με ασφάλεια εάν η ενότητα που διακηρύσσεται είναι του Θεού ή του κόσμου, χρειάζεται να εξετάση προσεκτικά στο όνομα ποιού διακηρύσσεται αυτή η ενότητα και σε τι αποσκοπεί. Εάν διακηρύσσεται στο όνομα του τριαδικού Θεού της αγάπης και της ενότητας, του μόνου αληθινού Θεού, και αποσκοπεί στην ένωση και συνεργασία των ανθρώπων του, τότε είναι αγιοπνευματική ενότητα. Εάν όμως η διακηρυσσόμενη ενότητα ούτε στο όνομα του Θεού κηρύσσεται ούτε στην ενότητα των ανθρώπων αποσκοπεί, τότε δεν αποτελεί ενότητα εν Πνεύματι Αγίω αλλά εν πνεύματι του κόσμου, επομένως δεν συνιστά πραγματική ενότητα, αντιθέτως αποτελεί διάσπαση και σύγχυση.

Η σύγχυση αυτή μάλιστα ομοιάζει με την προκαλούμενη από τον Θεό ασυμφωνία των ανθρώπων της Βαβέλ που ύψωσαν πύργο, για να φτάσουν στον ουρανό, χωρίς όμως να επιθυμούν να γνωρίσουν τον Θεό. Γνωρίζοντας λοιπόν Εκείνος τα πραγματικά των κίνητρα, διέλυσε τα κακόβουλα σχέδιά των, προκαλώντας προς τιμωρία των την ασυνεννοησία («αφωνία»). Έτσι διαλύει πάντοτε ο αγαθός Θεός τα αλαζονικά σχέδια όλων των επίδοξων πυργοποιών, οδηγώντας τους στο τέλος στην μεταξύ των διάσπαση και ασυμφωνία.

Όσοι, επομένως, πιστεύουμε στον αληθινό Θεό, που επιθυμεί την ενότητα και όχι την διάσπαση των ανθρώπων, ας μην παρασυρώμεθα από τους ψευδοκήρυκες της ενότητας, που με τα λόγια των καλούν σε συμφωνία, με τα έργα των όμως προκαλούν ταραχή και σύγχυση. Εμείς, αντιθέτως, ας επιζητούμε την κατά Θεό ενότητα, βαδίζοντας «συμφώνως» τω Πατρί και τω Υιώ και τω Αγίω Πνεύματι, «σπουδάζοντες τηρείν εν τω συνδέσμω της ειρήνης την ενότητα του Πνεύματος» (Εφεσ., δ' 4). Έτσι και μόνον έτσι ακολουθούμε το παράδειγμα όλων των πάσης φύσεως αγιοπνευματικών ανθρώπων, Αποστόλων, Πατέρων, μαρτύρων, κηρύκων του φωτός, προς δόξα Θεού και σωτηρία των ψυχών ημών. Γένοιτο!